

& Garantio:

< Rekante 52 el 101 batoj por strofo, entute 2020 paŝoj dum 23 minutoj. Verkis? Schiller. El germana? tradukis? Vasilij Devjatnin (Verkaro de V. N. Devjatnin, Hachette, Parizo 1906). Baladigis Martin Strid (2016) per novaj melodio kaj rekantaĵoj.>

(#Melodio:

<1,5:101> (

/So o La LaTi do dodo Ti TiSo LaLa; dodo TiTi La a;Ti do dore mi mimi re reTi LaLa; dodo TiTi La a;Ti %R do dore mi mimi re reTi SoSo; dodo TiTi La a;So La LaTi do dodo Ti TiSo LaLa; dodo TiTi La a;Ti %S do dore mi mimi re reTi LaLa; dodo TiTi La a;Ti do dore mi mimi re reTi SoSo; dodo TiTi La a;Ti do domi %T so somi re reTi SoSo; dodo TiTi La a;Ti do domi so somi re reTi SoSo; dodo TiTi La a;So La LaTi do dodo Ti TiSo LaLa; dodo TiTi La a)×20)+

(&Strofoj:

< El Ŝiler.>

'1 /Damon' unu fojon mallaŭte trairis (×: **&P;**; **Pasas tempo jam** ;) Kun akra tranĉilo sub bask' al tirano – (×: **&P**) Al %R Dionisio, – sed unu gardano (×: **&P**) Lin kaptis subite. Tiran' al li diris: (×: **&P**) "Pro %S kio al mi vi, bastardo, aliris?" (×: **&P**) – Mi sanktan promeson ekvolis plenumi... – (×: **&P**) "Krimulo! mi %T tuj vin ordonos krucumi!" (×: **&P** **Je vorto vi kredu, pro morto ne cedu. &P** Elportos amiko se sorto vin pikos. **&P**)

'2 – Jam longe al morto mi estas pretita, Kaj, kredu, ne diros mi eĉ unu vorton Pro mia pardono, ĉar havas mi forton, Por morti sur kruco; sed se inklinita Vi estas al bono, – ho, estu donita Al mi kelka tempo, por fraton edzigi, – Ĉe vi – do mi povas amikon restigi. –

'3 Kruele ekbrilis tirana rigardo, Kaj jen li eldiris post kelka silento: "Tre bone, kun tio mi estas konsenta; Sed bone vi tamen memoru, bastardo, Ke vian amikon mi tenos sub gardo Ne pli, ol tri tagojn, – kaj poste li mortos, Al vi li per tio pardonon alportos."

'4 Al sia amiko Damono alvenis Kaj diris: "tiran' min aljuĝis krucumi, Ĉar volis mi sanktan promeson plenumi. Kaj mi nur tri tagojn ricevi elpenis Por fraton edzigi." Kaj li ĉirkaŭprenis Amikon kaj petas: "Ho, restu, karulo, Vi por garantio ĉe malbonegulo!"

'5 Amiko volonte konsentis, kaj restis En malliberejo li por garantio, Kaj tuj liberigis Damonon per tio. Damono edziĝon de frato forfestis, En tria mateno tre frue sin vestis Kaj vojon rapidas, malfrui timante Kaj ĉiam pri sia amiko pensante.

'6 Subite tre forta ventego fariĝis, Kaj tondro, kaj fulmo, kaj granda pluvego; Pli forte, pli brue koleras ventego, – Kaj jen riveretoj de mont' ekruliĝis, Riveron plenigis, kaj ĝi ekondiĝis. Damono al ponto rapidas de monto, – Kaj vidas, ke estas rompita jam ponto.

'7 Li vagas sub pluvo sur bord' de rivero, Kaj tre malproksime li vidas dometon; Li krias, li vokas, li petas ŝipeton, sed vane, – neniu ĉar kun malespero Ekvolas batali kun brua rivero. Kaj baldaŭ rivero jam aliformiĝis: Je maro ĝi larĝa simila fariĝis

'8 Kaj jen lian koron plenigis doloro – Li ploras, antaŭen li manojn etendas, Kaj preĝon varmegan al Zeŭso li sendas: "Kompatu! – li petas kun granda fervoro – kaj min ekrigardu kun dia favoro! Se al Sirakuzoj vi min ne alportos, Ho! mia amiko senkulpe ja mortos!"

'9 Sed vane kompaton de Zeŭso li petas: ventego, kaj ondoj, kaj pluv' ne ĉesiĝas, Sed ĉiam pli fortaj, teruraj fariĝas, – Kaj tempo forpasas. Damono formetas De si sian veston, kuraĝe sin ĵetas En bruan riveron kaj naĝas, tranĉante Per brusto nur ondon, kun mort' batalante.

'10 Kaj jen li jam estas sur bordo, – elŝiris
Sin mem li el brakoj teruraj de morto, Kaj
multe dankem' al favoro de sorto Rapidas
li plu. Sed subite eliris El granda arbaro
rabistoj. Aliris Al ili Damono, – kaj ili
malpace Ĉirkaŭis lin tute, rigardas minace.
.....

'11 "Ho, kion vi volas, krimuloj? – li diris –
..... Ankoraŭ ne scias, friponoj, vi tion, Ke,
krom ŝarĝa vivo, mi havas nenion, – Sed
vivo ne estas jam mia!" Li iris Al ili, de
unu bastonon elŝiris, Per ĝi li elsvingis, kaj
tri formortigis, Aliajn – do ĉiujn facile
forigis.

'12 Sed suno post pluvo varmege bruligis
Migranton, kaj tute li perdis jam forton,
Kun granda teruro atendis li morton, – Kaj
preĝis li Zeŭson: "vi min liberigis El ondoj
bruegaj, de mi vi forigis rabistojn, – ĉu tie-
ĉi devas suferi Mi vane kaj morti, amikon
oferi?!"

'13 Kaj – kio-do? – ŝajnas al li, murmuretas
..... Ne tre malproksime malgranda rivero:
Rapide sin turnas al ĝi kun espero Damono
– kaj vidas, ke fonto fluetas. Al ĝi
superforte li tuje vegetas, Soifon brulegan
kun ĝoj' kvietigas kaj korpon malsanan en
ĝi refreŝigas.

'14 Jam suno varmege majeste subiras Kaj
ombroj longegaj kuŝiĝas sur tero: Tre
baldaŭ jam venos trankvila vespero. Sur
vojo al urb' du migrantoj jen iras, Damono
– do ilin sur voj' preteriras. Migrantoj
parolas, Damono aŭskultas Kaj aŭdas:
"nun lin oni jam ekzekutas!"

'15 Tumulto piedojn al li flugiligas, – En
lia animo – senfinaj teruroj. Kaj jen
Sirakuzoj! Nur suprojn de turoj Malalta
jam suno facile origas: Jam estas vespero!
Kaj li rapidigas Ankoraŭ pli paŝojn, – kaj
vidas – en strato Renkontas lin lia servant'
Filostrato.

'16 – Revenu, ĉar ĉio jam estas finita! Li
diris malgaje: – en urbon ne iru, Mi petas
vin, el Sirakuzoj foriru! Li estas jam al
ekzekuto metita. Li kredis ĝis fin', ke li
estos trompita Neniam de sia amik', kaj
nenio Lin povis devigi ne kredi je tio. –

'17 "Ho, se jam malfrui al mi estas sorto,
Kaj se mi ne povas de mort' liberigi
Amikon, mi devas min ankaŭ mortigi:
Tirano ne diru, ke kuris de morto Mi nur
dank' al mia anima malforto! Al vi mian
vivon volonte mi cedas, Sed sciu, ke
homoj kaj amas, kaj kredas!"

'18 Vespere Damon' Sirakuzojn eniras Kaj
vidas, ke kruco sur placo jam staras, Kaj
oni jam tute amikon preparas, Por lin
ekzekuti. Kun forto traŝiras Amason
popolan Damono kaj diras: "Mi morton
deziris de Dionisio, – Mi estas krimulo, li –
nur garantio!"

'19 En granda mirego popol' silentiĝas. En
ĝojo amikoj tuj sin ĉirkaŭprenas, Kaj
ploras, – pri kio – neniu komprenas, Sed
larmoj el ĉiuj okuloj ruliĝas. Minaca tirano
pri ĉio sciiĝas; Li je amikeco tiela tre miras
..... Kaj verajn amikojn li vidi deziras.

'20 Kaj jen ili venas. Kun vido afabla
Tirano renkontas amikojn kaj diras: "Vi
tute min venkis, senfine mi miras! Mi estas
ankoraŭ por amo kapabla, Permesu al mi,
ke en ligo mi via, Amikoj varmegaj, por vi
estu tria!"